

Strakonická vojákyně manipuluje s raketami, které váží více než půl tuny

3.5.2023 - Jana Samcová | Ministerstvo obrany ČR

Čtyři roky sloužila jako řidič nabíjecího přepravníku. Od letošního ledna se stala operátorem odpalovacího zařízení. „Jako řidič nabíjecího přepravníku jsem hodně pracovala na technice. Musela jsem zároveň být i trochu automechanik, abych věděla nejen, co kde zkontrolovat, ale případně i opravit,“ přibližuje Veronika svou práci.

Pracovat s technikou se naučila až v armádě

Než vstoupila do armády, byla technikou naprosto nepolíbená. „Neuměla jsem si zkontrolovat ani olej v osobním autě,“ směje se a dodává: „Všechno jsem se musela naučit od základů.“ K její práci patří i manipulace s raketami, z nichž každá váží přes 630 kilogramů. „Když hodně fouká vítr a s tou raketou to lomcuje, je to trošku náročnější. Ale jinak zvedám maximálně traverzu, která váží kolem deseti kilo,“ vysvětluje Veronika, že hlavní „práci“ odvede jeřáb, pomocí kterého se rakety nabíjejí na odpalovací zařízení.

Veronika slouží u protiletadlového komplexu 2K12 KUB, který armáda používá již více než 40 let. Tento zastaralý systém má být v letech 2025 až 2026 nahrazen moderním izraelským systémem SPYDER. „Jsem ráda, že jsem si na začátku své kariéry mohla vyzkoušet tyto historičtější kousky. Budu mít alespoň srovnání, až budeme přezbrojeni na nový systém,“ potvrzuje, že i služba u starší techniky jí něco dala.

Jak se cítí v ryze mužském kolektivu

Práce s těžkou technikou je ve většině případů doménou mužů. I proto byla Veronika donedávna jedinou ženou na jednotce. Nabízí se tedy otázka, jak ji její kolegové přijali mezi sebe? „Někteří mi chtějí pomáhat, chtějí být gentlemani. Poděkuji, ale neočekávám to od nich, protože si myslím, že v armádě k tomu prostor není. Zároveň jsem se ale už naučila jim to nevymlouvat,“ líčí strakonická vojákyně.

Přiznala ovšem, že se setkala i s názorem, že ženy v armádě nemají co dělat. „Podobné poznámky neřeším, každý má právo na svůj názor. Je ale pravda, že od prvního okamžiku, co jsem nastoupila do armády, jsem nikdy nepolevila. Snažím se být vždy připravená a odvádět práci, která se ode mě očekává. A myslím, že se mi to vyplatilo. Moji nadřízení i kolegové to umí ocenit,“ dodává Veronika.

Zbraně a vojenská technika se jí vždy líbily

Do armády ji před pěti lety přivedla potřeba životní změny. Ačkoliv vždy byla armádní fanoušek, líbily se jí zbraně a vojenská technika, uniformu oblékla až ve svých 27 letech. „Předtím mě nikdy nenapadlo, že bych měla na to, být vojákem,“ doplňuje skromně Veronika, jež několik let pracovala pro oblastní charitu ve Vimperku. Rodina i přátelé ji v jejím životním kroku podpořili. Našli se ovšem i tací, jež nemají armádu moc rádi a kteří její rozhodnutí neschvalovali.

Přesto svého rozhodnutí nelituje. „Práce v armádě mě baví, protože není stereotypní. Člověk se zde stále učí něco nového, může postupovat dál ve své kariéře. Navíc jsem tady poznala spoustu skvělých lidí,“ říká četařka Veronika Vidlášová, která by chtěla výhledově vystudovat i vysokou školu.

<https://acr.army.cz/informacni-servis/zpravodajstvi/strakonicka-vojakyne-manipuluje-s-raketami--kter-e-vazi-vice-nez-pul-tuny-243604>